

მე არ მჯერა აღსასრულის

მე არ მჯერა აღსასრულის,
ვადიარე უკვდავება,
არ ვცან ტანჯვის დასასრული
და სიკვდილის ქადაგება!

ვერ გამტეხა მრუმე ღამემ,
ნებისყოფას ვერ აჯობა,
და გათენდა სამუდამოდ,
მზემ იკისრა დარაჯობა.

ვერ მაჯობა ამ ცხოვრებამ,
თუმც ძირს დამცა და გამთელა,
უკვდავების რწმენამ გული
ძველებურად გაამთელა!

ვერ მაჯობა ეკალ-ბარდმა,
ვერ დაფარა გზა, ბილიკი,
მე სიცრუის ლაბირინთში
სიმართლისკენ კვლავ მივიღტვი!

რა არყოფნა?! რა სიკვდილი?!
სიცოცხლე სდუღს ირგვლივ, ჰყვავის,
რა ვაება, სიმძიმელი,
რა ჩხავილი ყორან-ყვავის?!

იდუმალი ცელის პატრონს
დააბრალეს ყველაფერი,
თითქოს ყოველს გვესტუმრება,
შეაჩერებს ვერაფერი!

დაუვლისო, თავებს წარჰკვეთს,
შეუტოკდეს ნაკვთი განა!
სხვასა ჰკლავს და თვით არ კვდება,
ასეთია გამოცანა...

არ არსებობს ღღეს სიკვდილი,
არ არსებობს მეთქი! მორჩა!
მასზე მითქმა-მოთქმა მხოლოდ
უგნურებში ალბათ მორჩა.

გაუმარჯოს ჩვენს სიცოცხლეს,
შევსვათ მისი სადღეგრძელო,
ამ სასმისით მე ღღეს მინდა
უკვდავება ვადღეგრძელო!

უკვდავება არის ძნელი,
მოკვდაობა ადვილია,
ტანჯვას შესძლებს, თავს დაადწევს
ვინც სიცოცხლით დაღლილია.

ჩვენ კი არა! არასოდეს!
ჩვენ წილად გვხვდა უკვდავება
და სიცოცხლის მე ფერხულში
სამუდამოდ მწადს ჩავენა!

მწადს დავლაშქრო სივრცეები
და დავიპყრო არე-მარე
და ნურავინ ნუ დამწამებთ
რომ სიმართლეს დავემალე!

რომ სიცრუეს მე ვმსახურებ,
თვალებს მიხვევს ფანტაზია,
მე თაყვანს ვცემ რაც კი ჩემთვის
უადრესად ლამაზია.

მე მაბრმავებს ეს ლურჯი ცა,
ბრწყინვალე მზე, დიდი მთები
და სიკვდილსაც მხოლოდ მათთვის
მე ამ ლექსით ვეკვეთები!..

ვერ გამტეხა მრუმე ღამემ,
ნებისყოფას ვერ აჯობა,
ვერ შემბედა მე სიკვდილმა,
მე ვერ მკადრა_”გამარჯობა”!